

libris

Disney

aspecte noi oameni și cărți

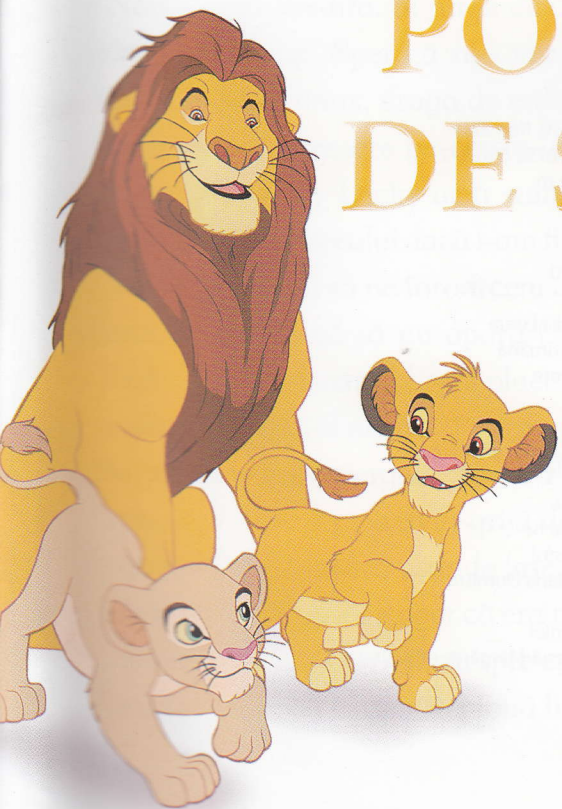

365

DE

POVESTI
DE SEARĂ

Era prima zi a noului an, iar Pongo și Perdita ieșiseră la plimbare cu stăpânii lor de companie, Roger și Anita. Ceața dimineții începea să se ridice, iar aerul era proaspăt.

– Oh, Pongo, oftă Perdita fericită. Ce an minnat am avut – cincisprezece copii pentru care trebuie să fim recunoscători!

– Da, draga mea. Și anul ăsta ne așteaptă o mulțime de alte lucruri frumoase! spuse Pongo.

– Îți vine să crezi că au stat toți trei până la miezul nopții, să întâmpine Anul Nou? strigă Perdita. Și nu se culcaseră nici când am plecat! Sper că n-o vor obosi prea rău pe biata Nanny, draga de ea!

– Da, a fost o petrecere pe cinste aseară, încuviință Pongo. Iar Lucky ar fi stat toată noaptea în fața televizorului dacă l-am fi lăsat.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem acasă, zise Perdita. Mi-e frică să nu apară Cruella De Vil cât suntem plecați. Nu-mi place deloc cum se uită la cățelușii noștri.

– Da, ar trebui să mergem, spuse Pongo. Dar sunt sigur că Nanny a avut grijă de ei.

Pongo și Perdita traseră ușor de leze, ca să le dea de știre Anitei și lui Roger că era timpul să se întoarcă. Porniră toți patru spre casă și, chiar atunci, începu din nou să plouă liniștit.

– Nanny! Copii! Ne-am întors! strigă Roger, după ce el și Anita își scoaseră ghetele pline de noroi, iar Pongo și Perdy își șterseră lăbuțele pe covorașul din hol. Dar nu răspunse nimeni.

– Pongo! exclamă Perdita, simțind că o cuprinde frica. Unde sunt puii?

Dalmațianul urcă în goană scările și începu să caute în fiecare cameră. Perdita se uită în bucătărie. Roger și Anita se priviră cu îngrijorare, dar încercară să rămână calmi.

Pongo se întoarse în camera de zi, lângă Perdita, care era cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

– O, Pongo! se văită ea. Unde ar putea...

– Ușor, scumpo, spuse Pongo.

Cei doi câini ciuliră urechile și auziră un sforăit ușor care venea dinspre canapea. Cățelușii dormeau duși!

– Am găsit-o pe Nanny! strigă Roger. Doarme în fotoliul ei!

Între timp, Perdita începuse să numere cățeii adormiți:

– ... 12, 13, 14... Oh, Pongo! Lipsește unul!

Dar Pongo fugise deja în camera de alături.

– E aici, draga mea! strigă el. E Lucky, bineînțeles. Se uită la televizor, la programul de Revelion.

Sosirea șerifului spațial

Andy era un puști cu o imaginație bogată. Îi plăcea să se joace cu toate jucăriile, dar preferatul lui era dintotdeauna Woody, un cowboy de jucărie pe care-l trăgea de o sfoară.

În ziua aceea, mama îi spuse lui Andy că prietenii lui trebuiau să sosească.

– Începe petrecerea! strigă bucuros băiețelul.

Îl lăsa pe Woody și fugi jos. După plecarea lui Andy, în cameră se așternu tăcerea. Apoi, cowboy-ul sări în picioare.

– Gata, prieteni, drumul e liber! strigă el.

Una câte una, jucăriile ieșiră din dulap, de sub pat și din lada de jucării. Domnul Cap-de-Cartof, Șuncă, Slinky, RC, Rex și Bo Beep se întinseră și începură să vorbească, așa cum făceau de fiecare dată când nu erau oameni prin preajmă, să-i vadă.

Woody chemă jucăriile și începu imediat o ședință specială. Mai întâi, le reaminti că mai aveau doar o săptămână până când Andy și familia lui aveau să se mute într-o casă nouă. Apoi le dădu vestea cea mare:

– Petrecerea de ziua lui Andy e azi!

Toate jucăriile începură să țipe și să se vaite! Erau îngrozite de ziua lui Andy, pentru că se temeau să nu le ia locul vreo jucărie nouă. De data asta, petrecerea avea loc mai devreme decât de obicei, din pricina mutării.

– Au venit! strigă Șuncă.

De la fereastra lui Andy, jucăriile văzură invitații sosind cu o mulțime de cadouri!

Woody îi trimise pe Soldații Verzi la parter, ca să stea cu ochii pe musafiri. Soldații coborâră la parter, cu o stație de emisie-recepție.

Fără să fie văzuți, soldații le transmiseră celorlalte jucării mesaje despre cadouri.

Din fericire, nimic nu părea prea amenințător... Apoi Andy ajunse la ultimul cadou. Când văzură ce era înăuntru,

toți copiii rămaseră muți de uimire...

Și chiar atunci stația se opri. Cum aveau să mai afle jucăriile ce era în ultimul pachet?

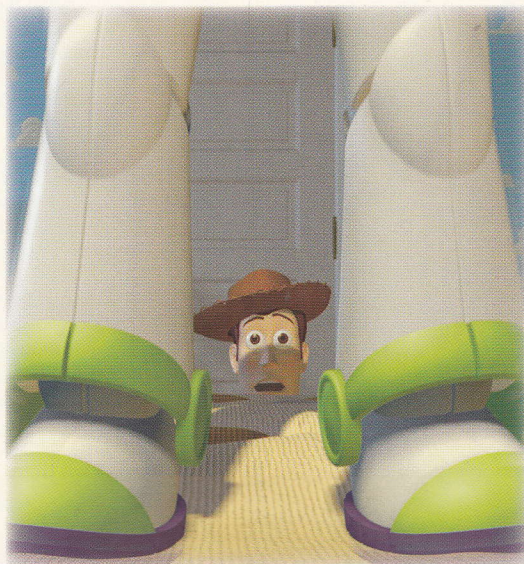
Brusc, Andy și prietenii lui năvăliră în dormitor, apoi ieșiră în fugă, lăsând jucăria misterioasă pe pat. În toată agitația, Woody căzuse pe jos. Jucăriile îl priviră cu neliniște în timp ce se cățara înapoi pe pat.

Jucăria cea nouă se întoarse și clipi. Era alb cu verde și stătea cu mâinile în șolduri.

– Eu sunt Buzz Lightyear, șerif spațial, anunță el pe un ton solemn.

Le povesti apoi că era un erou al spațiului și tocmai aterizase pe Pământ!

Woody oftă. Știa deja că nou-venitul le va crea probleme.

Relaxopolis

În Monstropolis era o zi geroasă, cu viscol. Sulley și Mike erau pe drum spre serviciu, iar monstrul cu un ochi ofta adânc.

– Ce s-a întâmplat, micuțule? îl întrebă Sulley.

– M-am săturat de iarnă! răspunse Mike. E frig, e viscol și se întunecă de vreme. Sulley, cred că sufăr de astenie de iarnă!

– Așa pare, zise Sulley. Dar mai sunt doar o lună-două de iarnă.

Mike oftă din nou. Părea o eternitate! Apoi ridică privirea și văzu un panou publicitar care-l făcu să zâmbească cu gura până la urechi. Pe afiș era desenat un monstru roz uriaș, tolănit într-un șezlong, purtând ochelari de soare și sorbind din ceva ce părea a fi un suc rece ca gheața. Dedesubt scria cu litere mari: UITĂ DE ASTENIA DE IARNĂ, ÎN RELAXOPOLIS!

Mike era prea încântat să poată vorbi, așa că îi arătă lui Sulley reclama prin semne.

– Ce idee grozavă! O săptămână pe o insulă tropicală e exact ce ne trebuie!

Când ajunseră la serviciu, Mike completă cererile de concediu. Sâmbătă, la prima oră, monștrii erau în drum spre Relaxopolis!

Când ajunseră, dădură fuga pe plajă și comandară câte un suc rece ca gheața.

Se tolăniră pe șezlonguri în cea mai însorită zonă a plajei, iar Mike exclamă ușurat:

– Asta da viață!

– Într-adevăr! zise Sulley. Ar trebui să ne dăm cu niște loțiune de protecție solară, să ne ne ardem din prima zi!

– Bine, dar vreau să mai simt puțin razele soarelui, spuse Mike fericit. Astenia mea de iarnă dispare ca prin minune.

Mike își puse apoi ochelarii de soare cu o singură lentilă uriașă și își încrucișă brațele sub cap. Se simțea ca în paradis!

După un timp, Sulley se plictisi și plecă să înoate. Apoi se prinse într-o partidă de volei pe plajă. Mai târziu, lăsă niște monștruleți să-l îngroape în nisip până la gât. După vreo două ore, se întoarse la șezlonguri, unde Mike dormea dus. Sulley îl privi cu atenție și observă că micul său prieten se prăjise sub razele soarelui!

Sulley îl acoperi pe Mike cu un prosop și fugi să-i aducă un suc răcoritor. Când se întoarse, Mike tocmai se trezea.

– Hei, micuțule! îl salută Sulley. Ghici cum scapi de astenia de iarnă?

Mike îl privi nedumerit pe Sulley.

– Dormi la soare până te faci ca semaforul, răspunse tot Sulley. Din verde, te-ai făcut acum roșu-aprins!

Ianuarie

4

Disney · PIXAR
ÎN CĂUTAREA LUI
NEMO

Povestea lui Marlin

– P. Sherman, Wallaby Way 42, Sydney...
– P. Sherman, Wallaby Way 42, Sydney, repeta Dory întruna. Ea și Marlin îl căutau pe Nemo, fiul dispărut al peștișorului. Acum aveau nevoie de cineva care să le spună cum să ajungă la Sydney. Cel mai probabil, Nemo era acolo.

– P. Sherman, Wallaby Way 42, Sydney... continuă Dory să fredoneze.

Peștele-clovn memorase adresa și simțea că o s-o ia razna dacă o mai aude o dată.

– Dory! spuse el. Știu că vrei să mă ajuți, dar chiar trebuie să vorbești încontinuu?

– Îmi place să vorbesc, zise Dory. Sunt chiar bună la asta. Hmm... despre ce vorbeam?

– Eu vreau doar să-l găsesc pe Nemo, adăugă Marlin.

– Știu, *chico*, zise Dory.

– Odată, eu și Nemo..., începu Marlin.

– Așa..., spuse Dory. O să fie palpitant?

– Da, e o poveste palpitantă, răspunse Marlin, bucuros că reușise s-o oprească. Ei, bine, începu el, odată, l-am luat cu mine pe Nemo în cealaltă parte a recifului. Mergeam în vizită la un unchi care, la vremea lui, fusese cunoscut drept cel mai rapid pește-clovn. Dar acum îmbătrânise destul de mult.

– Când vine partea interesantă? căscă Dory.

– Ajung imediat și acolo, răspunse el. Așa, deci, pe drumul de întoarcere, ghici pește ce am dat?

– Ce? întrebă Dory.

– O meduză uriașă! Plutea pe loc, blocându-ne drumul printre două tufe de iarbă-de-mare.

Peștișorul albastru părea că încercă să-și amintească ceva.

– P. Sherman 11, murmură ea.

– Pentru o clipă, am crezut că am încurcat-o, continuă Marlin. Dar apoi... o țestoasă uriașă

a apărut din senin și a înghițit meduza dintr-odată!

– I-ai mulțumit țestoasei? întrebă Dory, care părea că își revenise.

– Păi... nu, răspunse Marlin. Mi-era frică să nu ne mănânce și pe noi, așa că am fugit mai departe, spre casă. Dar de atunci, am rămas fascinat de țestoase și sper să nu mă mai întâlnesc vreodată cu o meduză!

– Am și eu o poveste, spuse Dory încântată.

– S-a întâmplat pe Wallaby Way 42, Sydney, la P. Sherman. Deci, la P. Sherman, pe Wallaby Way 42, Sydney, era acest... ăă... pește... și...

Resemnat, Marlin își dădu ochii peste cap și înotă mai departe.

– Nala! șopti Simba. Dormi?

– Nu, răspuse Nala, tot în șoapătă, ieșind din culcuș. Ce-i cu tine aici? O s-o încurcăm din cauza ta... iar!

Cu puțin timp înainte, Simba și Nala se duseseră să exploreze Cimitirul Elefanților, și acolo fuseseră încolțiți de hiene. Mufasa, tatăl lui Simba, îi salvase.

– Hai! șopti Simba. Vino după mine!

Curând, cei doi lei mergeau prin savană, apropiindu-se de Stânca Semeață.

– Ce vrei să facem? întrebă Nala.

– Voiam să văd dacă îți mai e frică, spuse Simba.

– Frică?! se încruntă Nala. Nu mie mi-a fost frică!

– Poftim? strigă Simba. Vrei să spui că mie mi-a fost? În niciun caz nu ar putea să-mi fie frică vreodată de niște hiene amărâte. Nu mi-ar fi fost nici dacă am fi dat peste zece hiene!

– Da? Mie nu mi-ar fi fost frică nici dacă ne întâlneam cu douăzeci de hiene și un bivol nervos, spuse Nala.

– Ce să spun! pufni Simba. Mie nu mi-ar fi fost frică nici de treizeci de hiene, un bivol nervos și o...

– PASĂRE-RINOCER FURIOASĂ? se auzi o altă voce din întuneric.

O pasăre viu colorată apărui în fața lor. Era Zazu, slujitorul de încredere al lui Mufasa.

– Zazu! strigă Simba. Ne-ai speriat!

– Ba pe mine nu! interveni Nala.

– Nici pe mine! adăugă iute Simba.

Zazu îi privi fix, peste ciocul său lung.

– Nu v-ați speriat, deci? spuse el sec. Ați țipat ca din gură de șarpe!

– Doar am tresărit, bombăni Nala.

– Dragilor! spuse

Zazu, zbârlindu-și penele. Nu e nicio rușine să-ți fie frică. Însuși marele Mufasa s-a speriat când a aflat că ați dispărut. Dacă regele s-a speriat, atunci niște pui neajutorați ca voi cum ar fi putut să nu se sperie! Am dreptate?

– Cred că da, zise Simba, iar Nala ridică din umeri.

– Oricui îi e frică, continuă Zazu. Câteodată, asta e adevăratul curaj. Ați înțeles?

– Am înțeles, răspuseră în cor Simba și Nala.

– Bun!

– Acum, reperor acasă... altfel, vă arăt eu ceva de care *chiar* să vă fie frică!

